

Szép Ernő

Az emigráns

*Az a szegény Jancsi az is úgy járt itten,
A hibás vallásba rakta a jóisten.
Nem lehet Óhozzá felszaladni liften:
Mit tettél énvelem, mit tettél te Isten.*

*Hát aztán elérte Jancsit az ítélet;
Nem, nem kell itt néki az a csúfos élet,
Hová vándoroljon, hová a csodába,
Fut ő is Párisba, zughotelszobába.*

*Minden hontalannak hontalan honába
Oda vitte Jancsit a szabadság csábja:
Majd fotot csinállok, vagy a bagage-t hordom
És hordom a sorsom akármilyen zordon.*

*Válni kellett, válni egy kis édes lánytól
Kedves pajtásoktól, Banditól, Kálmántól,
A vasárnap esti rikkancscsapta zajtól,
Ahol csókot kapott, minden kapualjtól.*

*A Citadellától, a Lánchídtól, Vártól,
Bizalmas pincértől, a szigeti nyártól,
Hazai bagótól, kenyértől, almától,
Az édesanyjának árva sírhalmától.*

*Hosszú vonat húzta sötét éjszakába,
Jancsink behúnyt szemmel spekulált magába
Hogy-mint csinálja, hogy lelke ne epedjen,
A szíve, a szíve hogy meg ne repedjen.*

*Majd szép lassan minden emlékét elejti,
Az édes rossz hazát el, el, elfelejti
Nincs Balaton, nincsen délibábos róna,
Petőfi, Rákóczi mintha mese vóna.*

*Messziről kerül majd minden bonfitársat,
Egy párisi copain bár akadna, bárcsak!
Nem levelez, nem néz majd magyar újságot,
Se örömet nem lát se szomorúságot.*

*Akár megbalt volna halálos halállal,
De feltámadt és most más világot vállal;
Aki fiatal még az mit nem remélhet:
Uj élet pitymallik, a francia élet.*

*Igy próbálta Jancsi Párisban a lételt,
A padon hált néha és nem látott ételt,
Sebaj, minden nyomor csak orvosság annak
Akinek sebei a lélekben vannak.*

*Bírta három hétig, bírta már hat hétig,
Azt hitte így fogja bírni majd mindétig;
Egyszer-mászor szúrást érzett a szívtáján,
Ó, ki érne rá hogy avval szóba álljon.*

*Hát egy tavasznap a Potin előtt lép el,
Tömve az a nagy bolt csemegével s néppel;
Megállott; minék is talált oda állni:
Függ az ajtófélfán egy nagy rúd szalámi.*

*Szép havas szalámi, elsőrangú, drága,
Körbe-körbe futja nemzetiszín spárga,
Cédula is vagyon közepe tájt rajta:
Salami hongrois, a szegedi fajta.*

*Mereszti a szemét Jancsi, de mereszti,
Az a rúd szalámi tovább nem ereszti;
Bódulatból ébredt és most újra bódul,
Körülnéz mint aki segítséget kódul.*

*Harmadnap így áll a Prûnier-vel szembe,
Oda ilyen Jancsi sohase megyen be;
Pufók földiepret lát porcellán tálon:
Eper, levelével, márciusi álom.*

*Piros a fehéren, bújva, bújva zöldbe,
Jancsi két cipője leragad a földbe.
Nem föld az ha flaszter, az se Pest mert Páris,
Franciául hadar a fán a madár is.*

*S ezen mód áll az én büszke emigránsom,
Hogy egy Café mélyén billiárdot lásson;
Nem a játék vonzza, á nem, szó sincs róla:
A zöld asztal s piros meg fehér golyója.*

*Filléres bistro-ban az abrosz pecsétes,
Nem baj ha egy könnyecsepp társul a pecséthez,
Jancsi pottyantotta, Jancsi, mikor azt a
Gyűrött pesti lapot végig elolvasta.*

*Itt van, Jancsi is a többi sorsán osztoz,
Szalad magyar lapért reggel a kiosque-hoz
S este hogy hazai sorstársait lássa
Lobol messzi magyar kocsmába, gulyásra.*

*Nem lehet szerezni francia barátot,
Etranger az ember mindörökre, látod,
S egy párizsi nőcske, úgye kedves János
Ha szorul is melléd, az az üdv hiányos.*

*Tudod már a nyelvét, guztussát és elvét,
Nincs olyan nótája hogy ne énekelnéd.
Jaj de hiányzik egy magyar szó: az édes,
Kít a boldog fiú nyög a kedveséhez.*

*Rádiója mellett Jancsi cigányt hallgat,
Éjszakája, altában, magyarul szavalgat,
Csapkod, börog, ordít; felriad az árva,
Gondol a sötétben az öngyilkosságra.*

*Betegség ez, az hát; biz én nem is sejtem
Virusa hol fészkel, vérben vagy agysejtben;
Belé lehet halni, meg lehet maradni,
Lelőgatott fővel a sírhoz haladni.*

*Nehezen nevetni, sose pityeredni,
Csak mint a líptai túró, keseredni,
Fakúlni, fonnyadni, míg jő-megy esztendő,
Mint a bazárban az el nem kelt nyakkendő.*

[Írók a viharban, Vietorisz kiadás, 1940, 168–171.]